

SIMONE FOEKENS

*Winst voor
het leven*

Roman

Simone Foekens

Winst voor het leven

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Lezen is dromen
Met open ogen

ISBN 9789020550580

ISBN e-book 9789020550597

NUR 344

© 2023 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.lezenisdromen.nl

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Miranda kan het niet laten om in de nieuw ingerichte etalage te kijken. Wat een schattig pakje is dat op dat paspopje. Lief, meisjesachtig en toch ook stoer. Anne zou er ook weg van zijn, dat weet ze zeker.

Vastbesloten stapt Miranda de winkel binnen en ze vraagt de vriendelijke verkoopster naar het pakje dat haar aandacht in de etalage heeft getrokken.

‘Dat is net gisteren nieuw binnengekomen,’ vertelt de verkoopster. Wiebelend op te hoge hakken loopt ze voor Miranda uit naar het rek waar de bedoelde kleertjes hangen. Goed voorbeeld voor de zwangere dames die hier komen winkelen, denkt Miranda met een glimlach terwijl ze begrijpend knikt.

Vorige week is ze hier nog geweest, en toen hingen deze kleertjes er nog niet, maar nu is de winkel aangepast aan de winter die in aantocht is. De dagen worden merkbaar korter, en na een koele zomer volgde een nazomer met mooie, rustige en relatief warme dagen afgewisseld met dagen waarop de regen neergutste en her en der voor veel overlast zorgde. Inmiddels is het volop herfst. De meeste bomen zijn al een groot deel van hun blad verloren. De rest zullen ze wel verliezen in de stevige, zelfs stormachtige wind, die volgens de voorspellingen morgen het weerbeeld zal domineren.

‘Welke maat moet het zijn?’ informeert de verkoopster.

Als Miranda niet direct antwoord geeft en zichtbaar twijfelt, vraagt ze hoe oud het kindje is voor wie het bestemd is.

‘Mijn dochter is op eerste kerstdag uitgerekend,’ zegt Miranda. Ze kan niet voorkomen dat haar stem zo trots klinkt alsof de baby van Anne de eerste en meest unieke baby van de wereld zal zijn. Wat deze baby juist als mogelijk kerstkindje natuurlijk niet zal zijn. Na enig twijfelen kiest Miranda voor maat 50. Hoewel ze met Anne een week over

tijd liep, was Anne een klein, tener ding, dat de eerste maanden ver-
zoop in maatje 56 en nog lang maatje 50 droeg. Kevin, de man van
Anne, is ook nogal smal gebouwd en niet heel veel langer dan Anne
zelf is. Het zou jammer zijn als het roze, wollige pakje de kleine pas in
de lente zou passen, want dan zal het pakje waarschijnlijk veel te warm
zijn en daardoor ongedragen weggaan. Bij de kassa hangen sokjes in
precies dezelfde diepe tint roze als in het pakje. Die moeten er ook bij,
dat maakt het helemaal af, vindt ze.

Ze weet precies hoe Edwin straks zal reageren als hij thuiskomt en
ze het eten nog niet half klaar heeft. Tot voor kort was hun ritme zo ge-
lijkmatic als een goed afgestelde klok. Als ze op haar werkdagen om vijf
uur de receptiebalie sluit van het kantoorgebouw waar ze werkt, loopt
ze naar huis en begint ze vast met koken. Als Edwin dan tegen zes uur
thuiskomt, kunnen ze bijna gelijk aan tafel. Sinds ze weten dat ze over
een poosje opa en oma zullen worden, is het zo verleidelijk geworden
om een omweggetje via de winkelstraat te maken om de etalages te
bewonderen. Vaak blijft het net als vandaag niet bij bewonderen alleen.

Edwins gezicht zal oplichten, en hij zal haar tegen zich aan trek-
ken en op die speciale toon die hij alleen voor haar gebruikt, zeggen:
'Omaatje.'

Waarop zij steevast terugzegt: 'Opaatje.'

Dan lachen ze naar elkaar en hebben ze geen woorden nodig om uit
te drukken hoe leuk ze het vinden dat ze grootouders mogen worden.
Van een meisje.

Anne zag er geen heil in geheimzinnig te doen over het geslacht. 'Dat
doet tegenwoordig bijna niemand meer,' had ze gezegd. 'Bovendien
ben ik dan alleen maar bang dat ik me verspreek. Nee hoor, zodra we
het weten, vertellen we het eerst aan de directe familie en daarna mag
iedereen het weten. Dat is veel makkelijker.'

Zelf vond Miranda het juist een bijzondere verrassing die voor haar
bij de geboorte hoorde om niet te weten of je het leven zou schenken
aan een zoon of een dochter. Maar die opvatting werd toen eerst Anne
en twee jaar later Tom geboren werd, in hun omgeving al als tamelijk
ouderwets gezien. Edwin en zij hebben zich daar niets van aangetrok-

ken en bij elke echo aangegeven het geslacht beslist niet te willen weten.

Ze lacht. Anne en Kevin wilden juist heel graag weten of er een zoon of een dochter onderweg was. Waar de echoscopist bij haar weleens snel het beeld moest verplaatsen, was de kleine van Anne en Kevin zo ondeugend om tijdens de hele echo de beentjes bij elkaar te houden en niets prijs te geven, zodat ze een week later terug moesten komen voor een nieuwe poging, die onomstotelijk uitwees dat Anne en Kevin papa en mama van een meisje zouden worden.

Jammer, denkt Miranda, dat haar nicht en tevens hartsvriendin Chantal pas zoveel later dan zij de ware heeft gevonden om een gezin mee te stichten. Hoewel Chantal en zij maar drie jaar schelen, is het leeftijdsverschil tussen Anne en Chantals dochter Sophie veel groter, want Sophie zit pas in groep zeven van de basisschool. Het zou zo leuk zijn geweest als ook hun dochters samen op hadden kunnen groeien. Maar zo is het nu eenmaal niet gelopen. Ze is blij dat Chantal nu gelukkig is met haar Dennis. Zelf is ze gek met Sophie, voor wie ze als een tweede moeder is. Net zoals Chantals moeder, tante Nettie, een tweede moeder voor haar was. Voor haar gevoel was ze veel vaker bij tante Nettie dan dat Chantal bij hen was. Misschien is dat verbeelding. Kinderherinneringen zijn nu eenmaal vertekend. Ze ziet dat terug bij haar eigen kinderen. Anne en Tom delen veel dezelfde ervaringen. Ze schelen tenslotte ook maar twee jaar. En toch verschillen hun herinneringen soms hemelsbreed van elkaar. En met die van hen. Vooral Tom heeft de neiging om de negatieve kanten van gebeurtenissen te onthouden. Daarin lijkt hij op de vader van Edwin. Al is Tom gelukkig niet zo'n zwartkijker als zijn opa, die elk minpuntje uitgebreid wenst te benoemen en voor wie het een sport lijkt om van elke mogelijke mug een olifant te maken. Anne lijkt meer op haar. Zij zijn positiever ingesteld, spontaner ook en meer geneigd om de dingen die nu eenmaal zijn zoals ze zijn simpelweg te accepteren. Zij zoeken de zonzijde van het leven.

In gedachten loopt Miranda zowat hun huis voorbij. Ze schudt gemuseerd haar hoofd. Het lijkt wel of zij zwanger is. Ze kan zo verstrooid zijn. Maar nee, die tijd is voorbij. Het kan niet meer en het hoeft

ook niet meer. Na Tom hebben ze nog gehoopt op een derde kindje, maar ze raakte niet meer in verwachting. Ze hebben het er een poos moeilijk mee gehad, maar er later vrede mee gekregen. Ze hebben immers twee prachtige kinderen, waar ze intens dankbaar voor zijn. En nu staan ze op de drempel van een nieuwe levensfase. Anne, hun dochter, wordt zelf moeder en daarmee worden zij bevorderd tot opa en oma. Allebei vinden ze het fantastisch, en ze kijken reikhalzend uit naar de geboorte van het kleine meisje, op wie ze ongezien al stapeldol zijn.

Waar zij babykleertjes en knuffels koopt, is Edwin in gedachten al een poppenhuis voor de kleine aan het ontwerpen.

Achter haar parkeert een auto, ze herkent het geluid. Het is hun rode Peugeot 208. Edwin is thuis en zij staat nog op het keurig aangeveegde tuinpad te dromen. Aan zijn lach ziet ze dat hij de situatie begrijpt. Hij kent haar zo goed.

Ze lacht terug. 'Ik stond te dromen,' zegt ze ten overvloede.

Edwin stapt uit en trekt haar tegen zich aan. 'Omaatje,' zegt hij op die speciale toon die haar zelfs na zoveel jaren nog vlinders in de buik geeft.

'Opaatje,' zegt ze terug en even legt ze haar hoofd tegen zijn borst, op de plaats waar zijn hart krachtig klopt.

'Ben je je weer te buiten gegaan?' zegt hij intussen hoofdschuddend. Ze hoort de lach in zijn stem.

'Ja,' zegt ze vrolijk. Ze weet dat hij er alleen maar van geniet dat zij zo enthousiast is. En ja, eigenlijk maakt ze het veel te gek, dat weet ze ook wel. Maar het is zo leuk. En het pakje is zo schattig.

Als ze naar binnen zijn gegaan en Miranda haar aankoop laat zien, is Edwin het met haar eens. Deze kleertjes zijn zo leuk, die moest ze wel kopen.

'Zullen we er na het eten meteen maar even heen rijden?' stelt hij voor. 'Wat eten we eigenlijk?'

'Eigenlijk lasagne,' zegt Miranda. 'Maar we kunnen ook macaroni maken, dat is veel sneller klaar, want dat hoeft niet in de oven. Het is een uur rijden en we moeten ook weer terug.'

'Goed idee. Zullen we even bellen?'

'Dat doe ik in de auto wel. Op dinsdag hebben ze toch niets,' weet

Miranda. Vlug verwisselen ze hun werkkleding voor een spijkerbroek en sportieve trui.

Drie kwartier later zitten ze in de auto.

‘We kunnen ze ook verrassen,’ bedenkt Miranda als ze wegrijden.

‘Bel toch maar even,’ zegt Edwin. ‘Het is leuk om ze te verrassen, maar ik heb geen zin om zo lang te rijden en dan voor een dichte deur te komen.’

Miranda pakt als antwoord haar mobiel en kiest het nummer van haar dochter. De telefoon gaat een aantal keer over en net als ze op wil hangen, neemt Anne op.

‘Ha mam.’ Ze hijgt een beetje.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraagt Miranda dan ook gelijk.

‘We zetten de meubeltjes voor de babykamer in elkaar. Mijn telefoon lag nog beneden, vandaar,’ legt Anne uit.

‘O, wat leuk,’ reageert Miranda enthousiast. ‘Wij zijn onderweg naar jullie toe. Pa kan Kevin mooi even helpen met het in elkaar zetten. Dan kunnen wij het daarna samen inrichten. Dat komt goed uit, vind je niet?’

‘Mam, dat hoeft niet, we redden het best samen. Maar als jullie al onderweg zijn... Nou ja, tot zo dan.’

‘Vergis ik me of klonk Anne niet erg opgewekt?’ vraagt Edwin.

‘Dat in elkaar zetten is ook een hele klus met een dikke buik,’ vergoeelijkt Miranda. ‘Ze zegt wel dat ze het samen redden en dat is natuurlijk ook wel zo, maar het is toch wel goed dat wij al onderweg zijn.’

Ze draait het volume van de radio wat harder om naar de nieuwsberichten te luisteren. Eigenlijk had ze het volume beter zachter kunnen zetten, bedenkt ze als ze de berichten beluistert. Het is een en al ellende wat het nieuws brengt.

Geheimen kunnen een familie uit elkaar rijten, maar ook juist dichter tot elkaar brengen

Miranda en Chantal zijn niet alleen nichtjes, maar ook beste vriendinnen. Ze zijn samen opgegroeid en kwamen vroeger vaak bij elkaar thuis. Als Chantals moeder overlijdt, vindt Chantal op zolder een oud, vergeeld document. Het blijkt een overlijdensverklaring te zijn van een kindje met dezelfde geboortedatum als Miranda. De vrouwen schrikken enorm. Is dit kindje Miranda? Maar waarom is er dan een overlijden geregistreerd? Ze beginnen een zoektocht naar het ware verhaal van hun familie. Hoe verder ze komen in hun zoektocht, hoe ingewikkelder de puzzel van hun verleden wordt...

Simone Foekens vertelt dit warme verhaal afwisselend vanuit het perspectief van Miranda, Chantal en Miranda's dochter Anne. De vrouwen worstelen elk met hun eigen gedachten en problemen, maar de familieband blijft de rode draad.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 058 0 NUR 344

9 789020 550580

www.romanserie.nl